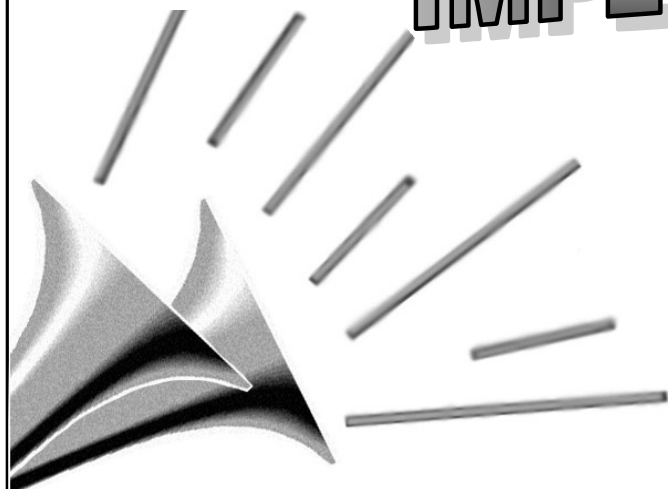

ÎMPLINIREA VREMII

**"S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
țiți-vă și credeți în Evanghelie."**

Ev. Marcu 1:15

**"Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui."**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

"Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" "Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit", spune Biblia!

Trăim într-o vreme în care întrebarea din titlu nu o auzim prea des. Această realitate este regretabilă, pentru că din sursele de informare ale mass media ne parvin în fiecare zi un puhoi de vești care cuprind fapte rele, reprobabile și dăunătoare, dintre care unele de-a dreptul ne surprind. Ar trebui ca situația să ne pună pe gânduri, pentru că Biblia, relatând despre această întrebare, scoate în evidență că, deși pare simplă, ea este foarte semnificativă. Nu întâmplător, această întrebare, și altele formulate diferit dar cu același înțeles, au fost adresate de oamenii ce se simțeau păcătoși și erau extrem de interesați de răspunsul ce-l vor putea primi de la creștini.

Referitor la afirmația de mai sus, unii vor face obiecțiuni, punând câteva întrebări, cum ar fi: "Și eu trebuie să-mi pun o astfel de întrebare? De ce să mi-o pun dacă nu sunt interesat de răspuns? Dacă mă simt vinovat de fapte rele, de unde știu eu că răspunsul la întrebare este și pentru mine? Nu pot să fiu mântuit fără să știu răspunsul la o astfel de întrebare?" ș.a.m.d.

Dumnezeu a pregătit răspunsul potrivit la aceste întrebări cu mult înainte de-a fi puse, inspirând pe autorii cărților Bibliei să scrie câteva texte edificatoare în sensul acesta, cum ar fi: **"Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege, despre ea mărturisesc Legea și proorocii, și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui ... în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus."** (Romani 3:21-26) Aflăm de aici că orice om înaintea lui Dumnezeu este păcătos, dar poate primi mântuirea crezând că Isus Hristos a murit pentru păcatele personale. Această credință nu discriminează, pentru că ea este un dar de la Dumnezeu, prin har. Biblia întărește acest adevăr și prin alte texte ce vor fi dezbătute.

1 - **"Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?"** este o întrebare pe care și-o pune omul numai când ajunge să cunoască că este păcătos și că trebuie să scape de această povară sufletească. Problema este că omul are în față obstacole până să ajungă la această concluzie. Cea mai mare piedică este chiar propria fire pământească. Este aproape imposibil ca o persoană să-și pună această întrebare câtă vreme nu se consideră vinovată. Ori noțiunea de vinovăție este adeseori afectată de reguli omenești imperfecte; după acestea, unii sunt socotiți corecți, făcători de bine, morali, sfătuitoari de comportament bun, ș.a.m.d. În cazul lor este greu să vorbești de păcat și de nevoia de iertare, pentru că tendința noastră este să ne raportăm la standardele omenești. Dar asta nu înseamnă că în realitate suntem corecți și buni. În Biblie scrie că Dumnezeu judecă și apreciază faptele după cerințele și precizările Lui, pentru că standardele noastre deseori sunt și incorecte și vinovate. La oameni, dintre care unii sunt apreciați pentru anumite lucruri bune din viața lor, se găsesc și fapte rele (la vedere sau ascunse) cum ar fi minciuna, înșelăciunea, furtul, cearta, îngâmfarea, lipsa de milă față de cei în suferință spirituală sau fizică, etc, și chiar se lasă subjugăți de gânduri stricate, rele, vinovate. Biblia spune că acestea sunt păcate, lezează sfințenia lui Dumnezeu, nu pot fi trecute cu vederea și nici nu pot fi șterse sau acoperite de alte fapte sau dorințe bune. Dumnezeu nu face compensații de nici un fel și meritele nu compensează pentru greșeli sau omisiuni. Este mare diferență între standardele omenești și normele Dumnezeiești. Apoi un mare păcat este chiar necredința în Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este sfințirea, dreptatea și facerea de bine, pe când voia omenească este imperfectă, părtinitoare, nedreaptă, etc. De aceea, în nici o situație oamenii nu sunt îndreptățiți să respingă ideea vinovăției din viața lor! Așa spune și arată Cuvântul lui Dumnezeu, și aceasta trebuie să știe orice om din lume. Dar trebuie să știm fiecare din noi și că Dumnezeu, în dragostea Lui, s-a îngrijit să ne ajute, spunându-ne și repetându-ne mereu ce trebuie să facem

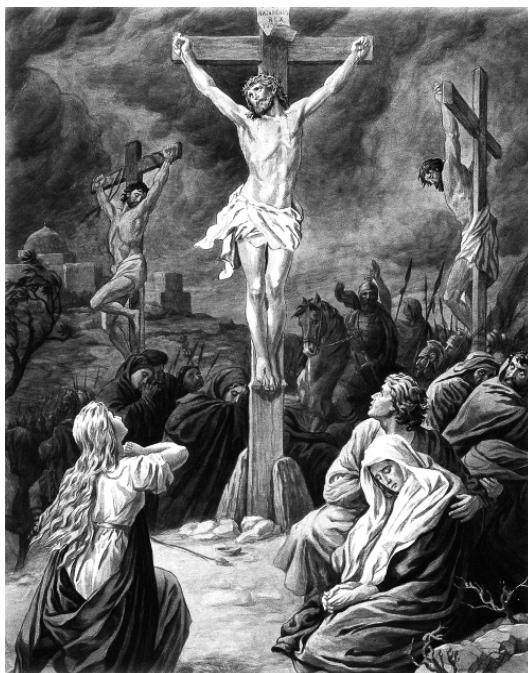
Cum Se Ajunge În Rai?

Împreună cu Domnul Isus au fost răstigniți și doi tâlhari, unul la dreapta și altul la stânga Mântuitorului. Acei răufăcători își primeau pedeapsa pentru relele ce le săvârșiseră. Pedepsirea lor a fost meritată. Numai că unul din ei s-a pocăit de toată viața păcătoasă și a fost mântuit chiar acolo pe cruce.

Acel tâlhar a fost răstignit alături de Domnul Isus și trebuia să ajungă în chinurile iadului în urma execuției, din pricina nelegiuirilor săvârșite. Probabil i se pregătea primirea între ceilalți tâlhari și îngeri căzuți. Dar nu a mai ajuns unde ar fi meritat, ci a ajuns în raiul Domnului. Ce s-a întâmplat?

În dimineața zilei în care urma să fie executat, tâlharul s-a trezit în celula închisorii. După-amiază, spre seară, îl găsim în rai. Cum a fost posibil așa ceva? Schimbarea locului de veci al tâlharului trebuie căutată în schimbarea lui pe cruce. În timpul vieții nu a fost dispus să-și rezolve problema destinului veșnic. A fost prea ocupat cu tâlhăriile. În ziua răstignirii, însă, pe cruce, înainte de a-și da duhul, a trecut printr-o schimbare radicală, printr-un proces metanoic autentic, și a fost declarat achitat. Mai mult, a fost declarat cetățean al raiului de către Domnul Isus.

Cei pe care i-a atacat, jefuit sau molestat poate savurau revanșa fără compătimire. Autoritățile iudaice și romane l-au condamnat necruțător la moarte. Soldații l-au crucificat cu toată cruzimea. Membrii familiei, rudele și foștii prieteni poate îl plângeau. Era de plâns. Domnul Isus, însă, a schimbat soarta veșnică a fostului tâlhar deoarece acesta și-a recunoscut vina și a cerut iertare.

Atârnat între pământ și cer, în chinurile morții, tâlharul s-a văzut singur, a simțit iadul aproape. Raiul, însă, era și mai aproape. Urma să aleagă spre care va merge. Tâlharul a făcut alegerea vieții lui, atunci când s-a întors spre Isus. A văzut în răstignitul de alături, ce nu vedeau cei prezenți pe Dealul Căpățânii, pe Domnul care are Împărăția și o dă tuturor celor ce o cer și tuturor celor ce se pocăiesc de trecutul lor murdar.

Ca tâlharul să intre în grația lui Isus trebuia să iasă din dizgrația Lui. A început călătoria spre rai cu lepădarea de trecut. Și-a recunoscut viața păcătoasă și a acceptat să plătească pedeapsa cuvenită: **„pentru noi este drept căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre”**, a spus el tâlharului care îl batjocorea pe Isus. Apoi, s-a adresat Mântuitorului: **„Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta”**. O rugăciune scurtă, după o introspecție obiectivă. Răspunsul Domnului Isus a fost pe măsură: **„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”**.

Așa se face că tâlharul care începuse ziua respectivă în celula închisorii, pregătindu-se pentru răstignire și damnație veșnică în iad, a ajuns în după-masa aceleiași zile în rai.

Imposibil, ar spune unii. Prea simplu, ar obiecta alții. Și totuși, drumul urmat de tâlhar este modelul tuturor celor care doresc să ajungă în rai. Există câțiva pași indispensabili procesului mântuirii, după cum se poate observa din cazul fostului tâlhar.

Mai întâi, omul trebuie să se recunoască pe sine și condiția păcătoasă în care se află. Ce frumos exemplu ne oferă osânditul răstignit împreună cu Isus. Tâlharul a făcut ce nu

făcuse, poate, în fața magistraților și a martorilor. A recunoscut că era vinovat și suferea pe drept. În agonia ultimelor momente ale vieții pământești trăite pe cruce, tâlharul și-a venit în fire și s-a interesat de soarta lui veșnică. S-a pocăit înaintea Domnului și a cerut să fie amintit în împărăția Domnului.

Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu se face numai prin pocăință. La începutul lucrării lui pe pământ Domnul Isus spune: **"S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie"** (Marcu 1:15). Exact acest lucru îl face tâlharul. Se apropie de Împărăție prin pocăință personală. O pocăință autentică acceptată de Domnul Isus deschide întotdeauna ușa raiului, așa cum s-a întâmplat cu tâlharul. Nu marele preot, cărturarii, templul, canoanele sau tradiția religioasă iudaică l-au mântuit pe tâlhar, ci pocăința și credința în Isus.

Din condiția păcătoasă în care se afla nimeni nu putea să-l ajute. El nu se putea salva și nici alți oameni, oricine ar fi fost ei, nu puteau să-l ajute. Nu existau nici instituții omenești la care să apeleze. Doar Isus, Cel care I se alăturase pe drumul crucii, avea să-l mântuiască.

În al doilea rând, la fel ca tâlharul, orice păcătos care dorește să ajungă în rai trebuie să-l recunoască pe Domnul Isus ca singurul care poate mântui. În acea zi tristă de pe Golgota nimeni din martorii acelei scene nu a văzut în "omul răstignit" la mijloc ce a văzut tâlharul: pe Domnul și Mântuitorul. Cei ce L-au osândit la moarte au văzut în El un rival, unii îl știau ca fiul lui Iosif, alții ca pe un făcător de bine, tâlharul nemântuit l-a văzut ca pe un neputincios care nu putea coborî de pe cruce. Tâlharul mântuit, însă, L-a înțeles și L-a recunoscut ca Mântuitor.

În zorii aceleiași zile, bătrânii Israelului și marii preoți Caiafa și Ana Îl trataseră pe Domnul Isus ca pe un prizonier și inculpat vrednic de moarte. Irod din Galileea L-a avut în față și i-a cerut minuni, în loc să-i ceară mântuirea. Motivul: nu vedea în el pe Mesia, pe Răscumpărătorul. Pilat L-a avut pe Domnul vieții în față și a dialogat cu El. În loc să-l accepte ca Salvator, l-a tratat ca pe un subiect al compromisului, de dragul

calmării spiritelor politice între Roma și Ierusalim.

Câți oameni nu sunt la fel și azi, indiferenți față de persoana Domnului Isus! Pentru unii Isus din Nazaret este doar un învățător iudeu deosebit, pentru alții un geniu, pentru unii este un răsculat Galileean, pentru alții un tâmplar mediteranean ori un iudeu marginal. Pentru mai bine de un miliard de musulmani, Isus este doar un profet care a trăit înainte de marele și ultimul profet, Mahomed.

Fostul tâlhar de altădată a văzut în "omul răstignit" la mijloc, pe Fiul lui Dumnezeu care poate să ierte păcatele, pe Domnul Raiului, pe Mântuitorul. A apelat la îndurarea Lui, a recunoscut faptul că numai prin El poate ajunge în Împărăția cerurilor și a beneficiat de ocazie. De aceea, destinul lui a fost altul.

În final, tâlharul ne învață că trebuie să cerem mântuirea de la Cel ce poate să o dea. Domnul Isus a venit să-i caute pe cei pierduți, să-i mântuiască pe cei păcătoși. Fiecare om are șansa de a-L accepta pe Domnul ca Mântuitor personal.

Mântuirea tâlharului a fost posibilă deoarece acesta a știut să folosească ultima șansă acordată înainte de moarte. Invocarea tâlharului: **"Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta"** (Luca 23:42), exprimă atât crezul în Isus ca Domn al Împărăției spirituale, cât și cererea de a căpăta intrarea în Împărăția Lui. La cererea tâlharului Domnul răspunde: **"Adevărat îți spun ca astăzi vei fi cu Mine în rai."** (Luca 23: 43).

Termenul "astăzi" din răspunsul Mântuitorului adresat tâlharului este folosit pentru ultima dată de către Domnul Isus, înainte de moartea Sa, după cum arată textul Evangheliei după Luca. Pentru tâlharul muribund un alt "astăzi" nu mai exista. Ce mare lucru că el a realizat acest fapt și a vrut să își rezolve "astăzi" socotelile cu viața pământească, cu moartea, dar și cu viața veșnică, cu intrarea în raiul Domnului.

Cum se ajunge în rai? Avem modelul oferit de fostul tâlhar. Astăzi si tu poți deveni cetățean al raiului. Nu amâna!

Ioan Stir, Ph.D.

Pastor in Houston, Texas

Om Nou

După mai bine de un an de zile, apare ceva speranță. O pandemie care părea de neoprit, încetinește în cele mai multe locuri din lume. Sunt țări în care viața începe să se întoarcă la normal, încetul cu încetul. Dar pe fundalul acestei speranțe, care este normalul la care ne întoarcem?

Pentru mulți, normalul nu va mai fi același. Mulți au pierdut membri din familie în timpul pandemiei, și

viața nu va mai fi la fel fără ei. După entuziasmul adus de îmbunătățirea situației, lumea se întoarce, mai mult sau mai puțin, la viața de mai demult, cu toate problemele ei. Ai avut tensiune ridicată înainte de pandemie? Probabil că o ai și acum, dacă nu cumva este și mai ridicată. Ai avut probleme financiare înainte de pandemie? Probabil că le ai și acum. Unii chiar au probleme cu mult mai mari, din cauza lipsei de servicii. Eminescu a surprins acest lucru foarte bine în una din poeziile lui când spune: “Vreme trece, vreme vine, Toate-s vechi, si nouă toate”. Mai devreme sau mai târziu, istoria se repetă. Aceasta nu a fost prima pandemie în lume. Vor mai fi și altele. Au fost războaie de-a lungul vremii, și chiar dacă nu trăim în vreme de război acum, șansele sunt mari că generațiile viitoare vor trece și prin războaie. E bine să ne bucurăm atunci când avem motive pentru aceasta, dar cu cât trec anii, vei realiza că această viață de pe pământ este una ciclică, cu bucurii și cu necazuri, cu realizări și cu dezamăgiri, și care se termină pe ton negativ pentru fiecare om, pentru că însăși finalitatea ei este un eveniment pe care îl privim în mod negativ.

Dar aceasta ar fi adevărat numai în cazul în care viața omului ar exista doar pe pământ, și ar fi doar o funcție a trupului. Ar trebui să facem abstracție de existența lui Dumnezeu, de sufletul omului și de faptul că viața nu se termină la moarte, ci doar continuă într-o altă formă. Adevărul este că viața va continua într-o formă pe care nu o cunoaștem astăzi în mod concret. Dar știm că va exista, și că va fi de gen binar. Ori în bucurie, ori în durere. Mai știm că ea va fi fără sfârșit, veșnică, și că genul ei nu se va schimba niciodată. Cum o vei începe, așa va fi pentru totdeauna.

Chiar dacă îl considerăm pe Eminescu ca geniul poeziei românești, ideea poeziei de mai sus nu îi este deloc originală. Subiectul și mesajul ei originează în urmă cu mii de ani, și se află pe paginile Sfintei Scripturi, în cartea Ecclesiastul, scrisă de împăratul Solomon. Chiar în primul capitol el spune: **“Ce a fost, va mai fi, și ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: Iată ceva nou!”** de mult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră. Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va mai întâmpla mai pe urmă nu va lăsa nici o urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.” (Ecclesiastul 1:9-11) Poezia lui Eminescu în sine este o dovadă a acestui lucru: o idee, și principiu, care a fost spusă cu mult timp în urmă, iar după milenii a fost adusă din nou la lumină. Cartea Ecclesiastul tratează în mod extensiv această idee a deșertăciunii, și dacă nu am fi atenți la esența mesajului lui Solomon, am fi tentați să credem că orice lucru de pe acest pământ este fără valoare și fără de folos. Chiar lucruri considerate bune, cum sunt învățătura, înțelepciunea sau religia, sunt puse în această categorie. Dar există două specificații în această carte care explică negativitatea acestui mesaj.

În primul rând, există o expresie care este prezentă de-a lungul întregii cărți: “sub soare”. Această expresie apare în mod continuu, pentru a reaminti cititorului că lucrurile descrise au o delimitare specifică, și anume ele sunt specifice pentru viața petrecută pe pământ. Nu numai că ele se referă la viața de pe acest pământ, dar faptul că ele sunt “sub soare” indică acțiuni ale omului care sunt focalizate exclusiv pe viața de pe acest pământ, și nu iau în considerare relația omului cu Dumnezeu. După cum ne relatează Solomon, aceste acțiuni nu au valoare când sunt făcute pentru interesul uman, sau ceea ce

percepem ca nevoie de zi cu zi, pentru că la sfârșit - și aici vorbim despre sfârșitul uman al omului - ele nu îl vor ajuta la nimic.

În al doilea rând, există ultimul pasaj al cărții, capitolul 12, în care întreaga negativitate din capitolele precedente este explicată în două faze. Capitolul începe cu o explicație tangențială a mesajului, când autorul îndeamnă cititorul să aibă o relație cu Dumnezeu: **“Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale ...”** (Eclesiastul 12:1) Aici începe prima explicație dată de Solomon, și anume că toate deșertăciunile descrise înainte au ca și cauză lipsa prezenței lui Dumnezeu în viața omului, și fără de Dumnezeu, viața nu este decât o **“goană după vânt”**. Mai mult, omul e îndemnat să aibă această relație cu Dumnezeu din anii tinereții. Sunt unii care plănuiesc să își trăiască viața cum îi taie capul, iar când vor îmbătrâni, să se apropie atunci de Dumnezeu. Aceasta înseamnă o risipă a vieții, și este un risc mortal în ce privește viața veșnică, deoarece omul nu știe dacă va ajunge la bătrânețe. Pandemia curentă este un exemplu perfect pentru o asemenea situație.

Însă explicația completă vine în ultimele două versete ale cărții: **“Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.”** (Eclesiastul 12:13-14) Iată faza în care nu se mai amintește condiția inițială. Nu mai există variabila constantă de “sub soare”. Acum vorbim despre consecințele acțiunilor deșerte de-a lungul vieții, și judecata care va urma la sfârșitul vieții. Și această judecată nu va fi sub soare, ci va fi în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu. Solomon nu ezită să facă o afirmație exclusivă în ce privește scopul fiecărei acțiuni din viața omului. Au fost mulți care au încercat să răspundă întrebării care este menirea vieții, și răspunsul se afla tot timpul pe paginile Scripturii. Scopul vieții omului, și a fiecărei acțiuni pe care o face, este pentru a-L onora pe Dumnezeu în fiecare lucru și pentru a face voia Lui. Acest adevăr este întărit de prezența cuvântului “datoria”, care arată că frica de Dumnezeu și împlinirea voii Lui nu este un lucru opțional, ci este obligatoriu. Psalmul 100 merge mai departe și arată că aceasta nu se aplică doar poporului Israel, ci tuturor oamenilor: **“Strigați de bucurie către Domnul, toți locuitorii pământului! Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui. Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui.”** (Psalm 100:1-3) Așadar, toată umanitatea a fost creată de Dumnezeu, și datoria fiecărei persoane din lume este să îl slujească pe Dumnezeu și să păzească poruncile Lui.

Pentru că omul se naște în păcat, ca urmare a păcatului lui Adam și Eva, acest ciclu vicios de păcat continuă din generație în generație. Din primele generații, oamenii au păcătuit, și nu s-au oprit de atunci. Nici nu se pot opri, pentru că propria lor natură este păcătoasă. Nici un păcat nu e nou, ci se reciclează la intervale variate. Doar persoanele care le comit sunt, poate, diferite. Din cauza aceasta, omul nu ar putea să intre niciodată în prezența lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a găsit o cale prin care omul să poată fi curățit, și astfel să se apropie de El. Mântuirea, oferită prin credința în jertfa Domnului Isus și pocăința de păcate, este singurul mod prin care omul poate ajunge în cer. Și pentru că această mântuire nu vine de “sub soare”, ci originează cu însuși Dumnezeu, ea este singura metodă care e nouă și nu are precedent. Nu numai că nu are precedent, dar ea și creează un om nou, o ființă care poate fi curată și neîntinată, spălată de orice păcat și plină de prezența lui Dumnezeu: **“Căci, dacă este ceva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”** (2 Corinteni 5:17)

Poate ai mai auzit zicându-se că oricare ar fi trecutul tău, azi poți să începi o viață nouă cu Isus. Și este adevărat. Numai că trecutul tău este la fel ca al fiecărui alt om. Este un trecut păcătos, și în privința aceasta este la fel pentru fiecare om. Însă întrebarea fundamentală este: care va fi viitorul tău ? Și aici există două posibilități. Ori rămâi în păcatul tău, alegând o veșnicie de durere, ori alegi mântuirea oferită de Domnul și începi o viață nouă, care îți va asigura o veșnicie în prezența lui Dumnezeu. Te îndemn să îl alegi chiar azi pe Domnul, ca să devii un om nou, salvat, mântuit.

Carmelia

Trebuie Să Te Naști Din Nou!

Dacă te-aș întreba dacă tu ești copilul părinților tăi, mi-ai răspunde oare: "încerc să fiu...", sau, "sper că sunt ...", sau "cred că sunt ..."? Sigur că nu. Ești copilul lor nu pentru că încerci să fii copilul lor, ci pentru că te-ai născut în familia lor.

Dar dacă te-aș întreba dacă ești copilul lui Dumnezeu? Ai folosi unul din răspunsurile menționate mai sus? Mulți se întreabă cum se poate deveni un copil al lui Dumnezeu.

După cum viața noastră fizică începe la naștere, tot așa și viața spirituală începe prin naștere. Nicodim, un conducător religios cu multă educație, și-a pus aceeași întrebare, și anume dacă el era cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Pentru a lămuri această dilemă a lui, într-o noapte el a venit la Isus și L-a întrebat ce înseamnă a fi un copil al lui Dumnezeu. Isus i-a răspuns: **"Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu ... Trebuie să vă nașteți din nou"** (Ioan 3:3,7).

Sunt sigur că Nicodim mergea la închinăciune, era un om de nădejde și onest, și trăia după un cod religios foarte strict. Și totuși, aceste lucruri nu i-au dat dreptul să fie în Împărăția lui Dumnezeu. A fi în Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a fi scăpat de la moarte veșnică, înseamnă a avea viața eternă de la Dumnezeu. Nicodim dorea să fie salvat, dar în acea noapte a auzit de la Isus că toate calitățile și faptele lui nu-i puteau asigura salvarea.

Ceea ce-a fost valabil atunci pentru Nicodim, este valabil și astăzi pentru orice om.

Când te-ai născut, te-ai născut cu natura părinților tăi. Poate ai nasul tatălui tău, sau temperamentul mamei tale. În orice caz, te-ai născut cu o natură, fire, umană. Pentru a fi născut din nou însă, trebuie să te faci părtaş **"firii dumnezeiești"** (2Petru 1:4). A lua fire dumnezeiască înseamnă a-L accepta pe Isus Hristos ca Salvatorul tău.

Nimic din ce-ai făcut sau din ce poți să faci, nu poate să te salveze. Nu poți să fii suficient de moral, sau de religios, sau de bun pentru a te salva. În Romani 3:23 scrie: **"Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu"**. Dar Dumnezeu poate să te salveze. El îți dă o promisiune eternă: **"... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru"** (Romani 6:23). Dumnezeu dorește foarte mult să-ți dea viața veșnică: **"... atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică"** (Ioan 3:16). Tot ce Dumnezeu îți cere e ca tu să-i ceri iertare pentru păcatele tale, să crezi că Isus a murit pentru păcatele tale, și să-i dai voie lui Dumnezeu să ia control asupra vieții tale. Dacă vei face aceste lucruri cu o inimă sinceră și umilă, tu vei fi născut din nou.

Nu te gândi că trebuie să înțelegi toate căile lui Dumnezeu sau tot ce El face în viața ta, ci **"Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta"** (Proverbe 3:5).

Dacă te-ai hotărât să-L inviți pe Hristos în inima ta, sau chiar dacă nu ești încă hotărât, începe să citești scrisoarea deschisă a lui Dumnezeu pentru tine, Sfânta Scriptură. Un loc bun de unde poți să începi e Evanghelia lui Ioan în Noul Testament. În același timp, caută părtășia altor creștini născuți din nou, cu care să poți să înveți din Cuvântul Sfânt și să te rogi împreună.

Deși nu te cunosc sau poate nu te voi întâlni niciodată, eu te iubesc și mă rog ca odată să ne întâlnim în cerul glorios.

DR. J. HARRIS
INDIANA

TRADUCERE S. SELEIAN

"Din Fundul Adâncului Te Chem, Doamne !"

Am avut
ocazia să
vestesc Cu-
vântul Dom-
nului în mai
multe locuri
din România,
printre care și
în trei peni-
t e n c i a r e

(Tîrgșor - lângă Ploiești -, Gherla și Arad). Împreună cu grupul din care am făcut parte, m-am bucurat că Dumnezeu a găsit cu cale să-și facă lucrarea în acele locuri prin oameni care au dorit mult să misioneze printre deținuți. Am fost fericit să văd cum Duhul Sfânt a lucrat la inimile ascultătorilor, astfel că mulți dintre bărbații și femeile care au ascultat la acele servicii - unde s-a predicat, cântat și s-au înălțat rugăciuni către Dumnezeu -, s-au hotărât să-L urmeze pe Domnul Isus Hristos, să devină creștini adevărați (nu numai de nume), cerând să fie botezați. Amabilitatea deosebită de care au dat dovadă autoritățile care ne-au aprobat intrarea, cât și comportarea gardienilor, n-a trecut neobservată, și rugăciunea noastră către Domnul este ca Dumnezeu să le răsplătească la toți cu viață veșnică!

E mare lucru să vezi cum după vreo 50 de ani de comunism, Dumnezeu se-ndură și deschide și cele mai ferecate porți, dând speranță și salvare acelor necăjiți - bărbați și femei deopotrivă -, dintre care unii au ajuns în situații disperate. Desigur că pedeapsa pe care au primit-o e urmarea unor fapte pe care le-au comis, dar cel mai important lucru este că Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci mai degrabă întoarcerea lui (vezi Ezechiel 18:23 și 33:11).

Chiar dacă i-am văzut pe viu, am discutat cu ei, și cu ele, chiar dacă noi cei din grup le-am citit scrisorile pe care ni le-au trimis, totuși suntem conștienți că noi nu putem simți tot necazul prin care trec aceste persoane. M-am gândit că este bine să redau parțial una din scrisorile primite, pentru a vedea cât de jos și în ce stare gravă poate ajunge un om, și cum din această stare este gata să strige după ajutor către cineva care

ar vrea să se-ndure și de el. Scrisoarea a fost scrisă în penitenciarul din Gherla.

"Stimate domnule Ioan ... prin câteva cuvinte aș dori să vă cer ajutorul dumneavoastră pentru a-mi schimba viața; dintr-o viață grea și amară, în una plină de bucurii. Eu cred că acest lucru este posibil chiar dacă mă aflu în detenție, pentru că o hotărâre bună în-făptuită, schimbă răul din viața noastră în bine. ... Dar acum permiteți-mi să mă prezint în câteva cuvinte. Mă numesc ... Iosif, am o condamnare de 20 de ani ... și pe 13 Octombrie împlinesc 43 de ani. ... Sunt condamnat pentru că am omorât pe cel de al doilea bărbat al mamei mele (tatăl vitreg) ... Domnule Ioan eu sunt singur, sunt despărțit de familie din 1992, după ce nevasta mea m-a părăsit ..., și luând cu ea și pe cei doi copii ai noștri (fată și băiat). Fiul meu care m-a vizitat odată ... a suferit un accident cu mașina, care i-a fost fatal. Deci numai am pe nimeni ... Domnule Ioan, eu vă rog în numele Bunului Dumnezeu să mă ajutați spiritu-al, dar și cu ceva îmbrăcăminte, pentru că nu am nimic gros să îmbrac și nici măcar pantofi în picioare nu am. Vă solicit ajutorul pentru că sunt operat la rinichi, din cauza cărora am stat 6 săptămâni în comă. ... Acuma urmează să am o operație la inimă, ... foarte dificilă și știți că pot să mor pe masa de operație oricând. Dar am speranța în Bunul meu Dumnezeu care mi-a salvat viața și a fost alături de mine când am fost în acea si-tuație critică cu rinichii. ... Prima dată aș vrea să vă rog să-mi trimiteți o Biblie, ceva reviste creștine în care sunt scrise lucruri frumoase. ... Dacă nu vreți să mă ajutați, sau nu aveți posibilități cu cele materiale, nu mă supăr, dar vă rog să-mi scrieți și să-mi trimiteți o Biblie și ceva reviste ... Eu sper că nu vă supăr cu scri-soarea mea și mă veți înțelege că sunt într-o situație foarte dureroasă. ... De multe ori îmi ascund fața în pernă și plâng. ... Cu drag Iosif".

Câteva lucruri care se observă în scrisoarea acestui om ajuns în "fundul adâncului" pământesc (moral, fizic, material) și spiritual, le-am constatat și la alte persoa-ne ajunse în aceeași situație. De aceea este folositor să vedem care sunt gândurile lui și ce caracterizează pe un astfel de om.

În primul rând el își aduce aminte de Dumnezeu, și se întreabă ce vrea Dumnezeu de la el; dorește să citească Biblia, lucru care nu-l interesa în libertate, sănătate și bunăstare; își dă seama că numai în Biblie poate afla voia lui Dumnezeu, singurul remediu al situației lui.

În al doilea rând, el ar dori să aibă lucrurile pe care le avea înainte (libertate, sănătate, familie, etc), dar pe care, poate, nu le-a prețuit îndeajuns.

În al treilea rând, el realizează că este incapabil să se salveze din situația în care se găsește și începe să strige după ajutor material și spiritual la cei care crede el că l-ar putea ajuta, dar mai ales la Dumnezeu.

În al patrulea rând, văzând că viața asta atârână de un fir de ață, caută din toată inima, pe toate căile și din toate puterile care i-au mai rămas, să dobândească viața de dincolo, viața cu Creatorul lui, cu Dumnezeu, și cu Domnul Isus Hristos.

Putem observa cum Duhul Sfânt își face lucrarea, dându-i omului lumină să înțeleagă voia lui Dumnezeu, și puterea s-o împlinească. Vreau să spun apoi că omul din a cărui scrisoare am amintit o parte, a avut ocazia și șansa să-i fie auzit strigătul (nu de cei apropiați lui, ci de către oameni necunoscuți).

Aș vrea să le spun celor ce se găsesc în situații asemănătoare, celor care sunt în situații grele, disperate chiar, că chiar dacă s-ar întâmpla ca cei din jurul lor să nu le audă strigătul (din motive întemeiate sau nu), există Cineva care în mod sigur îi aude, oricât de jos ar fi căzuți. Este Dumnezeu, este Cel pe care-L cheamă scriitorul psalmului 130, când zice: **“Din fundul adâncului, Te chem Doamne! Doamne ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele! Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut. Eu nădăjduiesc în Domnul, sufletul meu nădăjduiește, și aștept făgăduința Lui. Sufletul meu așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă străjerii dimineța, da, mai mult decât așteaptă străjerii dimineța. Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui”** (Psalm 130:1-8).

Chiar așa să fie oare? Chiar aude Dumnezeu când cineva e disperat și strigă după

ajutor? Mai ia El în seamă o astfel de persoană pe care oamenii o văd nenorocită, ratată, distrusă, pierdută? Răspunsul este afirmativ! Spun asta din ceea ce am auzit, am văzut, am trăit, și mai ales pentru faptul că El însuși în Cuvântul Său promite acest lucru! Sunt multe versete în Biblie care vorbesc despre asta, dar mă limitez la următoarele două: **“Când strigă un nenorocit, Domnul aude, și-l scapă din toate necazurile lui”** (Ps. 34:17); **“Cheamă-mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi!”** (Ps. 50:15).

Cu siguranță că Dumnezeu aude strigătul oricărui om ori cât de adânc ar fi căzut, și dacă strigătul e din inimă sinceră, El răspunde, dându-i omului mântuirea și salvarea sufletului; asta nu înseamnă că omul nu va trebui să-și ispășească pedeapsa pentru răul făcut. Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății, și El spune chiar poporului Său ales, Israel, pe care-L iubea așa de mult: **“Căci Eu sunt cu tine, zice Domnul, ca să te izbăvesc; ... dar ... te voi pedepsi cu dreptate, nu pot să te las nepedepsit”** (Ieremia 30:11). Mai mult chiar, Biblia spune în Evrei 12:6: **“Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește”**.

Să strigi din “fundul adâncului” către Dumnezeu e un lucru bun, dar oare este cea mai de dorit situație? Cu siguranță că nu. Probabil că fiecare din cei ajunși în asemenea situație au avut cel puțin o ocazie de-a auzi chemarea lui Dumnezeu la mântuire când erau în libertate și situație materială mai bună; dar n-au ascultat acea chemare, n-au prețuit-o, n-au băgat-o în seamă și nu s-au întors de pe calea lor cea rea. Dacă o făceau atunci, cu siguranță n-ar fi ajuns în situația dureroasă în care se găsesc acum.

Fiind azi în libertate, răspunde pozitiv chemării la mântuire a lui Dumnezeu; nu neglija ca nu cumva să ajungi să strigi din “fundul adâncului”! Iar dacă deja ai ajuns în “fundul adâncului”, grăbește de strigă către Dumnezeu, fiindcă El te iubește, poate și vrea să te ajute, dându-ți iertarea, prin Fiul Său, Isus Hristos, Mântuitorul. Apelează la El! După ce te va izbăvi însă, nu uita să-L proslăvești, făcând voia Lui toată viața. Dumnezeu să-ți ajute, pentru ca astfel să moștenești viața veșnică cu El în slavă. Amin.

*Ioan Burca, Sepreusantul
Doctor în Teologie, Arad*

Testul Credinței

(Extras)

Cartea Numeri începe cu israeliții care se pregătesc pentru călătoria și intrarea lor în Țara Promisă. Aceasta fiind aceeași țară care i-a fost promisă lui Avraam în Geneza....

Evreii au stat în Egipt timp de 430 de ani. În ultimii două sute de ani, au fost robiți de egipteni. Dumnezeu l-a trimis pe Moise să-i elibereze din sclavie și să-i ducă în Țara Promisă....

În timp ce ieșeau din Egipt, evreii au fost martori la multe minuni ale lui Dumnezeu făcute pentru ei. În timp ce armata lui Faraon se înecase, ei au trecut ca pe uscat prin Marea Roșie ce s-a despărțit; apoi Dumnezeu i-a hrănit cu mană în pustie; Dumnezeu le-a furnizat în deșert și apă din stâncă.

Poporul evreu a ajuns aproape de țara Canaanului. Dar înainte de a intra în ea, Dumnezeu a intervenit prin Moise ca să testeze credința poporului. Acesta a fost eveniment crucial care urma să schimbe pentru totdeauna istoria poporului lui Dumnezeu....

"Domnul a vorbit lui Moise și a zis: "Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile părinților lor, toți să fie dintre fruntașii lor." (Numeri 3:1-2)...

După ce au spionat țara timp de 40 de zile, 10 dintre ei s-au întors cu un raport negativ despre cucerirea țării, înfricoșându-i astfel pe israeliți și influențându-i să nu se supună poruncii lui Dumnezeu de a intra în Țara Promisă. Cei 10 spioni negativiști au înmuiat inima poporului. Au provocat necredință și rebeliune în popor.

Dar, doi dintre ei, Iosua și Caleb, s-au întors cu un raport favorabil care îi încuraja pe oameni să asculte de Dumnezeu și să intre în Țara Promisă lor. Aceasta a demonstrat credința lor în Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov....

Cei zece spioni au văzut doar problemele din fața lor, și au uitat de promisiunile lui Dumnezeu.... De aceea au ajuns la concluzia că nu vor putea cuceri țara. Motivele care le-au afirmat au fost: oamenii din țară erau prea puternici pentru ei; orașele au fost fortificate; pământul își devorează locuitorii; toți bărbații erau de dimensiuni mari, și ei au apărut ca lăcuste în comparație.

Cele de mai sus erau într-adevăr realități, dar atitudinea lor a fost aceea de necredință în Dumnezeul care i-a izbăvit până atunci și le-a promis și de data aceasta izbăvire. Necredința lor prin poziția de lideri ai semințiilor a provocat necredință în popor. Cei 10 spioni au fost până atunci oameni cu greutate, oameni pe care se putea baza poporul. Până acum, ei au ascultat întocmai tot ce le spusese Dumnezeu prin Moise. Dar, acum, starea lor de îndoială, de necredință a provocat necredință și rebeliune în popor....

Ceilalți doi spioni, Iosua și Caleb, de asemenea, au luat parte la cercetarea țării la fel ca ceilalți 10. Dar acești doi bărbați erau "diferiți". Aveau o altă dispoziție, un alt accent pe viață și o atitudine diferită față de Dumnezeu și de lucrarea Sa.... Atitudinea lor a fost o atitudine de încredere în promisiunile lui Dumnezeu. Ei au spus poporului că ei trebuie să aibă încredere în Dumnezeu pe baza promisiunilor Sale și nu pe baza capacităților și circumstanțelor lor care erau într-adevăr limitate... Ei credeau că dacă Dumnezeu promite ceva, El o va face. Deci, le-au spus israeliților că oamenii din țară ar trebui să se teamă de ei și nu invers. În timp ce ceilalți spioni s-au văzut ca niște lăcuste în fața gigantilor țării, acești doi spioni l-au așezat pe Domnul în fața gigantilor. Deci nu se temeau de ei.

Ei au înțeles că țara este un dar de la Dumnezeu, o binecuvântare dată de El. ...

Caleb și Iosua au fost foarte credincioși. Raportul lor a fost unul de speranță. Ei au văzut posibilități în loc de probleme, pe Dumnezeu în loc de giganti și victorie în loc de înfrângere....

Cei doi, Iosua și Caleb au crezut pe Dumnezeu pe cuvânt. Au crezut că Dumnezeu este în stare să le dea ceea ce a promis, în ciuda tuturor obstacolelor din calea lor, și ei au îndemnat poporul la credință, ascultare și supunere de voia lui Dumnezeu, spunând: **"Numai, nu vă răzvrățiți împotriva Domnului, și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!"** (Numeri 14:9)....

Caleb și Iosua nu erau naivi. Nu au negat sau ignorat că s-au confruntat cu o provocare semnificativă. Știau că dușmanii lor erau uriași și foarte puternici. Au văzut întreaga imagine....

Când ne concentrăm asupra provocărilor cu care ne confruntăm, vom deveni fricoși, ne vom îngrijora, vom descuraja, vom avea o atitudine negativă și nu vom aprecia lucrurile bune pe care ni le dă Dumnezeu. Vom pierde bucuria și pacea în viața noastră....

Iosua și Caleb sunt oameni de credință! Nu au lăsat ca ceea ce au văzut să-i sperie. Ei au trăit prin credință, nu prin vedere. Au avut încredere în Domnul! Au crezut că își pot cuceri dușmanii (Numeri 13:30) și au crezut că Dumnezeu este cu ei (Numeri 14:6-9). Dumnezeu este mai mare decât dușmanii lor. Dumnezeu este mai mare decât uriașii pe care i-a creat!

Poporul a fost PEDEPSIT PRIN A NU INTRA ÎN CANAAN din cauza necredinței lor în Dumnezeu. Ei au ascultat mai mult de cei zece spioni (care erau oameni ca și ei), decât de Dumnezeul care poate totul. Întrucât israeliții nu au avut încredere în Domnul, Dumnezeu i-a pedepsit (Numeri 14:36-38). Doar Caleb și Iosua au fost lăsați de Dumnezeu să intre în Țara Promisă (Numeri 14: 25,30).... În cartea Numeri 3:32 ni se spune că erau 603.550 de oameni de război. Din acest număr, doar doi, Caleb și Iosua, au intrat în Canaan. 603.548 au căzut în pustie.

Isus a spus că doar "câțiva" vor intra și vor merge pe drumul îngust care duce la viață, în timp ce mulți vor merge pe drumul larg care duce la distrugere (Matei 7:13-14). Iar în Marcu 9:23 scrie că **"Isus a răspuns: "Tu zici: "Dacă poți!"... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!"** Când Domnul Isus spune, "toate lucrurile", se înțelege literalmente, fără excepție....

Nu negăm că viața uneori este cu probleme. Nu trebuie să ne prefacem că suntem bine când nu suntem. Dar nu lăsăm ca problemele să ne controleze. La fel ca Iosua și Caleb, credem că Dumnezeu este mai mare decât uriașii problemelor din viața noastră. Azi, în timp ce ne confruntăm cu problemele uriașe ale păcatului, suferinței sau bolii din viața noastră personală sau cu apatia, indiferența și lășitatea din viața fraților noștri, avem nevoie de trăsăturile pozitive ale credinței, încrederii și curajului, împreună cu acțiunea și aprecierea binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru a ne conduce spre victorie.

Ambele grupuri de spioni au văzut același lucru, dar au tras concluzii diferite. Cei 10 au considerat succesul în funcție de abilitățile lor, în timp ce cei doi s-au încrezut în Dumnezeu și în credințioșia Lui.

Perspectiva noastră asupra lucrurilor din jurul nostru este foarte importantă pentru succesul nostru. Trebuie să avem credință și să mărturisim credința noastră cu orice risc și în orice împrejurare. Pe măsură ce ne mărturisim credința și vestim puterea lui Dumnezeu, Domnul va face așa cum am vorbit în auzul Său (Numeri 14:28 - la fel cum Dumnezeu le-a auzit murmurul, Dumnezeu ne va auzi cuvintele de credință)....

La fel ca Iosua și Caleb, nu negăm provocările cu care ne vom confrunța în viață. Dar să ne concentrăm asupra lui Dumnezeu (nu asupra "uriașilor"); amintiți-vă că El este cu noi și ne poate ajuta. Dumnezeul nostru este mare și atotputernic. El controlează totul. Biblia spune despre Domnul nostru: **"El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți! El descopere ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina...."** (Daniel 2: 21-22).

Ca să ajungem în Țara Promisiunii, în Canaanul ceresc, ni se cere să avem o credință în Dumnezeu ca a celor doi spioni de excepție.

Dragă cititor ai ajuns să ai o credință atât de mare ca și a lui Iosua și Caleb? Dacă nu, te îndemn astăzi să-ți predai viața în mâna Tatălui ceresc și să te încrezi în El cu toată puterea ta, în orice circumstanță, și El te va ajuta.

*Ioan Sinitean
Presbiter, Biserica Logos
Chicago*

Prima Dimineată

Înainte de a fi soarele, luna și stelele, a fost o dimineată... prima dimineată, când s-a născut lumina.

Dumnezeu a zis: **“Să fie lumină! Și a fost lumină.”** Așa s-a născut lumina; așa a fost prima dimineată a universului. **“Dumnezeu a văzut că lumina era bună.”**

Această bună lumină o experimentăm, o vedem și o folosim și noi, deși prea puțini o înțelegem. Cine înțelege deplin dualitatea de undă-particulă a luminii, și cine știe cu absolută exactitate cele două constante a vitezei sale și a constantei Planck? Deși aceste două constante sunt țesute în mod fundamental și inextricabil în lumea fizică, și știm că există, nu le știm cu absolută exactitate valoarea. Deci cine știe de unde a provenit această lumină primordială?

Existența și originea acestei lumini primordiale era în trecut o sursă prin care cei ce nu credeau Biblia îi ridiculizau pe cei ce credeau Biblia. Aceștia din urmă erau considerați “ilogici” fiindcă credeau că lumina a existat după spusele Bibliei, înainte de ce au existat soarele și celelalte stele. Ce absurditate să crezi așa ceva, nu? Mai recent însă, s-a aflat și prin intermediul fizicii moderne că prima lumină din univers a existat înainte de ce au existat stelele și soarele.

Trebuie deci să ne punem întrebarea: cum de a știut scriitorul cărții Geneza, Moise, în urmă cu mii de ani acest lucru? Desigur, nu prin cunoștințele sale proprii, ci prin inspirație divină, prin inspirație de la Dumnezeu, Creatorul, care a știut când a creat lumina, și a împărtășit o frântură din cunoștințele Sale omului care vrea să îl creadă și să îl recunoască ca Dumnezeu și Creator. Și deși Biblia ne dă informații temeinice despre lumea înconjurătoare și universul fizic, care se dovedesc adevărate cu cât descoperim și aflăm mai mult, scopul ei principal este să ne descopere și să ne dea o bună cunoștință despre lumea spirituală. Și dacă e frumos și ne delectăm cu limbajul matematic și cu complexitățile misterioase a universului fizic, nu trebuie cu atât mai mult să căutăm să cunoaștem adevărurile, limbajul și constantele lumii spirituale care sunt veșnice?

Cel care a conceput constantele matematice și le-a țesut în fiecare aspect al universului fizic, este El însuși,

Marea Constantă. El este același **“ieri și azi și în veci”**. Perfect, Atotputernic, Sfânt, Veșnic, Bun, Drept și Dragoste. Și acestea, dintotdeauna și întotdeauna, în mod absolut. El este

“Părintele veșnicilor” și Domnul lor, El este Creatorul. Iar la început, după ce omul a fost creat, el L-a cunoscut pe Dumnezeu și L-a văzut, nu numai prin intermediul creației Sale, ci în mod personal, în comunicare zilnică.

Însă omul a ales să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, și această neascultare, care se numește **“păcat”**, l-a determinat să se ascundă **“de Fața Domnului”** (Geneza 3:8) De atunci, toți oamenii au moștenit o natură păcătoasă și au ales să păcătuiască, și astfel nu au mai văzut Fața Domnului, nu au mai comunicat cu El, și cunoștințele despre lumea spirituală au devenit tot mai neclare și tot mai neadevărate, acoperite de negura anilor și a păcatului care devenea tot mai prevalent. Dar Dumnezeu, Marea Constantă, absolut drept și absolut bun, a vrut să dea omului încă o dată posibilitatea de a-l vedea fața și de a fi în relație cu El. Puterea creatoare a lui Dumnezeu, Logosul, Cuvântul creator, a luat trup omenesc, pentru ca nu numai să ne aducă cunoștințe temeinice despre Dumnezeu, ci chiar în persoana Lui, pe fața Lui, să vedem caracterul persoanei lui Dumnezeu, și în El să primim lumina și capacitatea de-a vedea și de-a cunoaște lucrurile spirituale. Cuvântul întrupat, Isus Hristos, **“Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume. El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celorce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Ioan a mărturisit despre El, când a strigat: “El este Acela despre care ziceam eu: “Celce vine după mine, este înaintea mea, pentru că era înainte de mine.” Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har.”** (Ioan 1:9-16)

Suntem, ca omenire, în întuneric spiritual, fiindcă întunericul păcatului înfășoară sufletul și împiedică pe om de a-L vedea pe Dumnezeu. Și de aceea, fiecare om are nevoie ca acest păcat să fie ridicat și îndepărtat din persoana sa. Dar pentru asta, e nevoie de cineva care să accepte pedeapsa pentru păcatul respectiv, și de asemenea, e nevoie de o înnoire a naturii umane. Sfințenia și dreptatea absolută a lui Dumnezeu cer o plată completă și absolută pentru păcatul omenirii, și nu este nimeni, nici un om, și nici o altă făptură creată care să poată oferi această plată pentru păcatul omenirii. Singurul Dumnezeu întrupat, Isus Hristos, Dumnezeu din Dumnezeu adevărat, perfect și fără păcat, a putut să ia păcatul omenirii, și murind să ia asupra Sa pedeapsa care s-ar fi convenit fiecărui om. Însă fiecăruia care crede că Isus Hristos e Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul Întrupat, care crede că El a murit pentru păcatele omenirii, căruia îi pare rău de păcatul săvârșit și îi cere iertare lui Dumnezeu și se depărtează de păcat, Dumnezeu îi oferă iertarea de păcat și o natură nouă, din Dumnezeu, ca să poată trăi în mod plăcut Lui. În felul acesta, negura păcatului e îndepărtată, și lumina spirituală îi dă cunoștința de Dumnezeu și îl ajută să vadă Fața lui Dumnezeu. **“Căci Dumnezeu, care a zis: “Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.”** (2Corinteni 4:6-7)

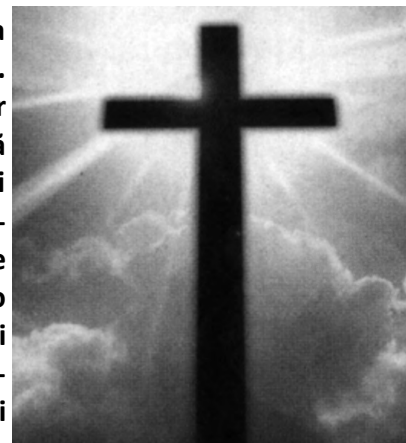
În toate vremurile, au existat oameni învățați și mai puțin învățați, cărturari și necărturari, și putem să spunem că acum știm mai mult decât a știut omenirea în trecut pentru că avem toată cunoștința omenirii acumulată de milenii. Chiar și așa, cu cât știm mai mult, cu atât ne dăm seama de fapt cât de mică ne e cunoștința; ce superficială și ce limitată. Ne felicităm unii pe alții, publicăm lucrări științifice, dăm premii celor mai buni oameni de știință când mai descoperă sau înțeleg mai bine lucruri care au fost prezente de la început, de la începutul creației, dar de multe ori Îl uităm pe Cel ce le știe pe toate, fiindcă El e sursa și Creatorul lor. De câte ori L-ai laudat pentru înțelepciunea, complexitatea și frumusețea creației Sale? De câte ori te-ai întrebat care ți-e scopul pe pământ și ce vrea El de la tine? Te-ai îngâmfat când ai înțeles ceva mai mult din știința lumii fizice, sau L-ai admirat pe Autor în lucrarea Sa?

Când e vorba de fizică sunt multe lucruri care par ilogice, cum ar fi “dilatarea timpului / contracția lungimii” care știm că sunt adevărate, dar nu sunt înțelese

pe deplin. Când e vorba de lumea spirituală sunt de asemenea multe lucruri pe care nu le știm, nu le înțelegem, ci trebuie să le credem, fiindcă ne sunt dezvăluite de Cel ce e Domnul tăramului spiritual și fizic. Poate că a crede că Fiul lui Dumnezeu a venit, a luat trup de om, a murit pentru păcatul lumii, că a înviat și apoi S-a înălțat la cer, și că va veni a doua oară pentru a judeca omenirea ți se pare o nebunie. Și totuși e adevărat, și e important să crezi acest lucru și să acționezi în conformitate. Crede în “nebulia” planului de mântuire a lui Dumnezeu. Numai așa poți să fii iertat și eliberat de păcat, de moartea spirituală, numai așa poți să fii luminat și poți să vezi Fața lui Dumnezeu în Isus Hristos. **“Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie**

Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu, este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii.” (1Corinteni 1:20-25) Iar odată luminat spiritual, vei descoperi că în El, cu adevărat sunt **“ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”**.

Creatorul luminii fizice e Cel ce dă și lumina spirituală. Iar cei ce sunt luminați de El prin cunoașterea lui Isus Hristos, Dumnezeul întrupat, devin ei înșiși purtătorii acestei lumini. Lumina fizică e transmisă, e reflectată, e refractată, sau e absorbită și ridică energia la un alt nivel... nu e niciodată pierdută. Fiindcă întunericul lumii e încă dens, pare uneori că lumina celor care poartă această prețioasă comoară în vase de lut, precare și slabe, e pierdută. Dar avem un adevăr, o constanță pe care ne putem bizui: **“Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.”**

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

IOV

Capitolul 26 (Extras)

Binecuvântat în veci să fie Cel Binecuvântat! El ne trece prin valea umbrei morții și tot El ne scoate la lumină viații, prin Fiul Său preaiubit și împreună cu El! A Lui să fie neîncetat lauda, slava și mărirea, căci se cuvine, este drept și este frumos!

Scriu cu bucurie, pentru că în Sfintele Scripturi mă întâlnesc cu cel Minunat și lucrările Sale minunate, și pentru că El împlinește cu credincioșie ceea ce a promis: **“apa pe care i-o voi da Eu se va prefăce în el într-un izvor de apă vie, care va țâșni în viața veșnică”!**

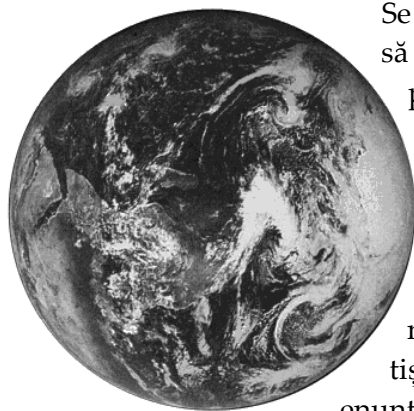
Lumină, bogăție și bucurie s-a revărsat în ultima vreme din cartea lui Iov. **“Taina lui Dumnezeu-Tatăl, adică Hristos-Domnul, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și științei”...** (Coloseni 2:2-3), acum poate fi descoperită prin Duhul, pe temeiul harului îmbelșugat care curge din jertfa de la Golgota! Voia și plăcerea Tatălui este ca mărturia despre Hristos-Domnul să fie întărită în mijlocul nostru și să nu ducem lipsă de nici un fel de dar în așteptarea arătării Sale (1Corinteni 1:6-7).

Am văzut încă de la începutul cărții lui Iov că acest neprihănit a fost un preot în casa și familia sa, căci plin de cucernicie aducea ardere de tot pentru fiii și fiicele sale, pentru fiecare în parte. La sfârșitul cuvântărilor sale (capitolul 29), din felul în care își autodescrie personalitatea sa din trecut, am văzut că a fost înzestrat cu atâta prestanță, autoritate și distincție, încât apărea ca un prinț în viața publică a societății din vremea sa. Dar, din tot ce a vorbit în cursul apărării sale, oricât a fost aceasta de tensionată și plângătoare, se poate vedea că a fost și un prooroc. Iov a fost un adevărat inițiat al lui Dumnezeu, a fost dotat cu știință și pricepere în domeniul natural și în cel spiritual, iar caracterul său a fost de unică integritate. El n-a putut fi depășit de prietenii săi, în nici un fel, căci aceștia au fost descoperiți în toată viclenia și fățarnicia lor, oricât au vorbit de "frumos" despre Dumnezeu, dar nu au vorbit "drept"!!!

Pentru că nu este puțin lucru și nici ușor a cuprinde bogăția din cartea lui Iov și a spune mult în cuvinte puține, aș dori să mă opresc la capitolul 26. Se pare că aici inspirația profetică a lui Iov aduce o lumină din izvoare foarte vechi și îndepărtate, proiectând-o tot atât de departe peste vremea sa și dincolo de propria sa conștiință.

La începutul capitolului, Iov îl ironizează caustic pe Bildad, care își sfârșise cel de-al treilea discurs, în care a încercat din nou să-l acuze pe Iov și să-l scoată vinovat înaintea lui Dumnezeu.

...Dar, după ce îl descalifică pe Bildad, Iov trece la o mult superioară afirmare a cunoștinței despre Dumnezeu, despre lucrările Sale în cosmos și despre realitățile spirituale. Puține descrieri poetice, care să fie în acord și cu știința exactă, există în literatura universală, așa cum există în această cuvântare a lui Iov. Prins în exaltarea divină a inspirației, el face un salt admirabil de la lumea inferioară nevăzută, ...la natura medie: pământul, atmosfera, legile matematice ale creației, apoi se ridică la natura superioară: scaunul de domnie a lui Dumnezeu și lucrările Sale în sfera spirituală, în care strălucește splendoarea slavei Sale.

Se știe că cea mai veche carte din Sfânta Scriptură este cartea lui Iov. Ea a fost scrisă cu mult înainte de cărțile lui Moise, Iov fiind contemporan (aproximativ) cu patriarhii Isaac și Iacov. Iov avea cunoștințe profunde cu privire la creația lui Dumnezeu, cunoștințe la care omul modern a ajuns destul de târziu. **“El întinde miazănoaptea asupra golului (vidului) și spânzură pământul pe nimic.”** Această teorie științifică veritabilă, ca și altele cuprinse în cartea lui Iov (de exemplu, capitolul 38), au slujit drept bună mărturie fraților noștri în fața anchetatorilor Securității, în anii cei grei de prigoană. Aceștia din urmă nu conteau să-și bată joc de Biblie și de credincioși, luați drept înapoiași și obscuranțiști, dar au amuțit când frații au știut să apere adevărul și slava lui Dumnezeu cu enunțurile științifice din cartea lui Iov.

Suflarea lui Dumnezeu este Duhul Său Cel Sfânt, care se mișcă pe deasupra adâncului de ape, în întunericul și pustietatea haosului în care căderea heruvimului răzvrătit a aruncat pământul (Genesa 1:2). El a încălzit răceala morții, ca să poată ieși la lumină puterile vieții și haosul să se schimbe în ordine și frumusețe. Cu suflarea Sa a înseninat cerul și l-a împodobit cu luminătorul de zi și luminătorii de noapte, pe care i-a aranjat în constelații superbe, ca să fie de folos vieții de pe pământ....

"Cerurile spun slava lui Dumnezeu", zice psalmistul (Psalm 19:1) și tot atât de drept este tradus: **"Cerurile scriu slava lui Dumnezeu"**..., căci ordinea, armonia și frumusețea creației sunt slove prin care este scrisă în limbaj dumnezeiesc pe firmamentul eternității istoria Fiului pentru care toate au fost făcute: **"din El, prin El și pentru El"** - și marea Sa operă de răscumpărare. De aceea, nu lipsește din "oștire" disciplinată și strălucitoare a corpurilor cerești constelația Dragonului, șarpele cel vechi, a cărui prezență în istorie a fost o tragedie, dar s-a încheiat cu biruința slăvită a Fiului lui Dumnezeu.

Cunoștința despre constelația Dragonului (balaurul) printre cele ce împodobeau cerurile, ca prezența lui Iuda între cei doisprezece apostoli (despre care Domnul Isus a spus că este "dracul"...) se leagă imediat cu cuvântul inspirat care urmează: "mâna lui străpunge șarpele fugar"! În această primă formă de exprimare se vede clar cum o singură mână atotputernică, mâna lui Dumnezeu, a putut să străpungă, să ținutiască această faptură abilă, inteligentă și perversă și să oprească puterea ei de distrugere. În pustie, Moise a ilustrat acest fapt prin șarpele de aramă ținut pe o prăjină, iar la Golgota Fiul lui Dumnezeu a fost înălțat și ținut în cuie pe cruce pentru salvarea noastră! (Ioan 3:14-16)

Dar în cea de-a doua formă de exprimare se poate vedea cât L-a costat pe Dumnezeu salvarea noastră, a întregii creații, a onoarei Sale, adevărul și întărirea pe vecie a Scaunului Său de domnie.

"Mâna Lui a fost străpunsă cu dureri ca de naștere când a format (creat) șarpele fugar", căci în știința Sa mai dinainte Domnul a cunoscut totul. Cuvântul ne spune că **"în El, în Domnul Hristos, am fost aleși înainte de întemeierea lumii"**... (Efeseni 1:4-6) și aceasta a însemnat un plan înalt și grandios al lui Dumnezeu, de a crea o ființă liberă, care să-L iubească și să-L asculte de bunăvoie. Dar aceasta a însemnat și o punere la risc, la probă, la alegere! Dumnezeu nu poate fi surprins de nimic. În tot ce a plănuțit și a lucrat, S-a sfătuit cu Fiul și S-a bizuit pe dragostea și ascultarea Fiului, care este "Dreapta" Lui cea biruitoare, "Brațul Său" care l-a venit întotdeauna în ajutor în înfăptuirile Sale.

Mâna Lui a fost străpunsă când a creat șarpele fugar, cunoscând mai dinainte amarul și costul imens al răzvrătirii înaltului heruvim, Satana, și totuși l-a creat. Mâna Lui, Dreapta Lui, Tăria Lui, a suferit străpungerea și durerile nașterii unei noi creațiuni, nesupusă păcatului și morții, atunci când a cunoscut că cea dintâi se va strica. Dar pentru slava Sa veșnică și binele legat de această slavă, Dumnezeu S-a pus la încercare pe El Însuși. La Golgota, Fiul lui Dumnezeu a fost **"STRĂPUNS pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre"**... (Isaia 53:5)

"Cuvântul Domnului este încercat"... (Psalm 18:30), este ca **"un argint lămurit în cuptor de pământ și curățit de șapte ori"**... (Psalm 12:6) Punându-și la încercare Cuvântul, Dumnezeu Se pune la încercare pe El Însuși, rezistența și durată Tăriei Sale, și nu poate ieși decât biruitor! El L-a încercat pe Fiul Său învățându-L să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit (Evrei 5:8), și nu ca Fiul neascultător, ci ca Unul desăvârșit, care a trebuit să ne lase o pildă și o cale de urmat! L-a încercat în pustie, în Ghetsimani și la Golgota, când **"Dumnezeu era în Hristos împacănd lumea cu Sine"**! (2Corinteni 5:19) Biruința Sa în încercare înseamnă adevărul slavei Sale, care nu va mai putea fi atinsă, și siguranța mântuirii celor chemați (Romani 8:28-30).

Prin acest Cuvânt încercat de șapte ori noi avem mântuirea prin har, făgăduințele, învierea și slava cea nepieritoare împreună cu Domnul Hristos. Iar șarpele fugar are capul zdrobit, rușinea și iazul de foc. La cruce, el a zdrobit călcâiul Sămânței femeii, prin zdrobirea Trupului Celui Neprihănit, așa cum, înainte de a fi lumea, a străpuns mâna Celui ce l-a creat. Dar și începutul și sfârșitul lui au slujit să adevărească dreptatea, sfințenia și domnia Celui Veșnic, cu atât mai mult dragostea Sa arătată prin Fiul, care se va întoarce împreună cu cei răscumparați, în sânul senin și în pacea Dumnezeirii (1Corinteni 15:24-28).

Câştiguri sau Pierderi

Nu de mult s-a încheiat Olimpiada, întrecerile sportive unde au participat mii de persoane din toate ţările lumii, toţi cu dorinţa să câştige; dar cei mai mulţi au pierdut. Ani în şir de antrenamente, eforturi, înfrânări, cheltuieli, fără nici un câştig. Aşa sunt întrecerile acestei lumi, nu pot să câştige toţi, ci doar unii, cei mai puţini, pe când majoritatea pierd.

Dar de câştiguri şi pierderi nu vorbim doar odată la patru ani cu ocazia olimpiadelor sau a altor mari întreceri, ci aceste noţiuni fac parte din vocabularul nostru obişnuit. La diferite nivele, zilnic se vorbeşte despre câştiguri şi pierderi. Devreme în viaţă copiii trebuie să dea examene, teste care să hotărască viitorul lor. Pierderea unui asemenea examen e pricină de întristare, şi poate avea consecinţe în viitorul copilului. Noi, cei care am trăit sub regimul comunist, ştim că de multe ori rezultatele acestor examene nu erau corecte, după cunoştinţele copiilor, ci de multe ori erau corupte şi câştigau cei care nu meritau. Îmi aduc aminte de vremea când eram în România şi ne-am schimbat adresa; locuisem în apartament şi ne-am cumpărat casă. Una din vecinele noi, de îndată ce ne-am întâlnit, a început cu multă mândrie să-mi spună despre ea; era pensionară, dar fusese din tinereţe membră de partid (se înţelegea partidul comunist, că altul nu era) şi fusese persoană cu mare influenţă la fabrica UTA (o fabrică de textile în oraşul nostru - oraşul Arad). Şi ca să-mi dovedească ce mare influenţă a avut ea, mi-a spus despre fiica ei care a dat examen de admitere la şcoala profesională textilă care ţinea de acea fabrică, şi n-a reuşit. Dar ea, mama, a aflat că între cei care reuşiseră la examen era şi o fată pocăită de la ţară. Şi ea s-a dus la Comitetul de partid al fabricii şi le-a spus: "cum e posibil ca fiica mea să nu reuşească, ci să reuşească o fată pocăită de la ţară?" Şi a câştigat! Au scos-o de pe listă pe

pocăită şi au trecut pe fiica ei! După mai mulţi ani, fiica ei, care deja lucra la fabrica UTA în "trei schimburi" (o săptămână dimineaţa de la 7 la 3, o săptămână după masă de la 3 la 11, şi o săptămână de noapte de la 11 seara la 7 dimineaţa), îmi spunea cât îi este de greu, că, la vârsta de 30 de ani, era complet dereglată cu somnul. Când lucra de noapte lua fiole de Cofeină (nu se găsea cafea atunci în România), ca să poată sta trează, iar când trebuia să doarmă nu putea fără ca să ia alte medicamente. M-am gândit atunci, fără să cunosc acea fată pocăită, că pierderea ei a fost de fapt un câştig, iar câştigul pe nedrept al vecinei mele, a fost de fapt o pierdere. Şi acest lucru poate fi valabil în orice fel de situaţii, inclusiv de câştiguri băneşti care uneori pot fi foarte mari. De aceea, Cuvântul Bibliei ne avertizează: **"Comorile câştigate pe nedrept nu folosesc, dar neprihănirea izbăveşte de la moarte."** (Proverbe 10:2) Nu numai în comunism s-au întâmplat câştiguri nedrepte, ci în orice fel de societate în lume, şi nu numai câştigurile nedrepte pot fi ca nişte pierderi, ci uneori orice fel de câştig pământesc.

Dacă în viaţa pământească nu pot să câştige toţi, ci doar câţiva, şi de obicei câştigul unora e pierderea altora, Biblia ne vorbeşte despre un câştig de care putem beneficia cu toţii, fără limite sau restricţii.

Apostolul Pavel, înainte de pocăinţa şi botezul lui, era un om cu vază între evrei, şi aşa cum scrie el Filipenilor, ar fi putut să se încreadă în acele lucruri pământeşti, lucruri câştigate corect: "...**Măcar că eu aş avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământeşti. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământeşti, eu şi mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminţia lui Beniamin, Evreu din Evrei; în ce priveşte Legea, Fariseu; în ce priveşte râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană....** Dar lucrurile, care pentru mine erau câştiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos, şi să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin

credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință." (Filipeni 3:4-6; 7-9)

El se trăgea dintr-o familie "bună" din punct de vedere omenesc, așa cum spune în altă parte: "... eu sunt Fariseu, fiu de Fariseu..." (Fap.Ap. 23:6). Ba chiar a putut să spună că cei din neamul lui... **"Dacă vor să mărturisească, ei știu de la început că am trăit, ca Fariseu, după cea mai îngustă partidă a religiei noastre."** (Fap.Ap. 26:5) Nu numai că aparține acestei partide de elită a poporului lui Dumnezeu și că a fost complet devotat în trăire, dar el a avut și o educație deosebită: **"...am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu deamărunț Legea părinților noștri"** (Fap.Ap. 22:3) și Gamaliel era un **"învățător al Legii, prețuit de tot norodul"** (Fap.Ap. 5:34)

Toate acestea sunt lucruri bune, de dorit, din punct de vedere omenesc sunt mari câștiguri, și chiar spiritual nu e nimic rău, e chiar bine să studiezi, să cauți să cunoști Legea lui Dumnezeu, să fii om de o strictă ținută morală. Atunci de ce le socotește ca pierderi apostolul Pavel, și încă ca gunoaie?! Pentru că toate acestea lucrau la o neprihănire a lui personală, care îi creștea "Eul" lui, nu la o apropiere de Dumnezeu în umilință și credință; ba încă au dus la prigonirea creștinilor adevărați, ceea ce Domnul Isus a considerat prigoană împotriva propriului Său Nume, de aceea îl întreabă: **"...pentru ce Mă prigonești?"** (Fap. Ap. 9:4) Deci el, care zicea că e plin de râvnă pentru Dumnezeu, era plin de râvnă pentru **"datinele strămoșești"** (Galateni 1:14) și pentru mândria lui personală, și de fapt prigonea pe Singurul Fiu preaiubit a lui Dumnezeu! Nu e de mirare că toate acele câștiguri, după pocăința lui, el le-a socotit nu numai ca pierderi, dar și ca gunoaie!! Acum el știa și căuta adevăratul câștig: Pe Isus Hristos - Mântuitorul și singura neprihănire adevărată și acceptată de Dumnezeu, neprihănirea care se capătă prin credință; și ne îndeamnă pe toți să facem acest lucru: **"Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta, deci, să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți**

de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință." (Filipeni 3:12-15)

... **"Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile."** (Filipeni 3:20-21)

Ce câștig nespus de mare, minunat și veșnic de care cu toții putem avea parte prin credință! Și nu trebuie să fim în competiție unii cu alții, ci în unitate, să ne iubim, să ne ajutăm și să ne susținem unii pe alții, după modelul Domnului Isus Hristos care ne-a iubit așa de mult pe toți, fără deosebire, încât și-a dat propria Lui viață ca preț de răscumpărare pentru noi. Nu este de mirare că acele câștiguri pământești care stârneau invidie, ură, prigonire și durere pentru alții au fost socotite de apostolul Pavel și trebuie să fie socotite și de noi, ca niște pierderi, chiar ca niște gunoaie. Fiindcă adevăratul câștig aduce pentru acest pământ, prin Duhul Sfânt: **"dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor"**, cât și mântuirea sufletului și viața veșnică fericită cu Domnul și Mântuitorul nostru. **"Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: "Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui."** (Matei 16:24-27)

Care sunt lucrurile pe care le socotești câștiguri și care sunt cele pe care le socotești ca pierderi?

E timpul să ascuți și tu îndemnul Domnului Isus care zice: **"Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. ... Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră."** (Matei 6:33; 19-21)

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

ca să alegem binele și nu răul. Să vedem cum a avut loc acest lucru în viața unor oameni ce s-au făcut vinovați, unii din ei, chiar de omorârea Celui care a venit să-i salveze din păcat. Dumnezeu Și-a arătat iubirea Lui necuprinsă față de ei, cu toate că ei L-au dat la moarte pe Fiul Său, Isus Hristos. La 50 de zile de la fapta lor, pe când celebrau în Ierusalim marea sărbătoare a roadelor, Duhul Sfânt s-a coborât peste apostoli, i-a inspirat și i-a umplut de putere. Întărit și inspirat, apostolul Petru le-a amintit acelor oameni că ei au ignorat Cuvântul proorocilor lui Dumnezeu, dar că în acel moment el avea un mesaj bun de la Dumnezeu pentru ei: **"Să știe bine, deci, toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă, și i-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: "Fraților, ce să facem?" (Fap.Ap. 2:36-37)**

Dumnezeu a arătat aceeași dragoste și pentru neamuri, pentru că în unul din mesajele lui, Pavel apostolul spunea: **"El a făcut ca toți oamenii... să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bătând, cu toate că nu este departe de fiecare din noi."** (Fap. Ap. 17:26-27). Deci pentru a fi mântuiți, în primul rând oamenii trebuie să știe pe Cine să caute, Cine este Cel ce le poate da mântuirea... **"noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu."** (1Corinteni 1:23-24) Problema este dacă tu L-ai căutat pe acest Hristos și te-ai silit să-L găsești.

2 - **"Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?"** **"Pocăiți-vă"** le-a zis Petru **"Și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru."** (Fap.Ap. 2:38-39) Dumnezeu are un singur răspuns pentru orice om, din orice loc, și din orice vreme: pocăință. Nici o abatere, diferențiere ori alegere. Știu că acest cuvânt deranjează pe mulți pentru că, fie nu-i cunosc rostul, fie că nu-i înțeleg valoarea. Cuvântul lui Dumnezeu, Creatorul nostru, este ferm, și de aceea avem obligația să cunoaștem ce înseamnă pocăință, adică ce spune Dumnezeu despre ea. Pocăința este o cerință a lui Dumnezeu de la om, așa cum a confirmat Mântuitorul zicând: **"Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie."** (Marcu 1:15) Ucenicii, ca urmași ai Domnului au fost împuterniciți să ducă acest mesaj la toți oamenii, și așa au făcut. De pildă, când apostolul Petru a fost întrebat de cei cărora le-a predicat în Ierusalim, **"ce să facem?"**, el a răspuns clar: **"Pocăiți-vă"** (Fap.Ap. 3:19), precizând și că pocăința este impusă și premergătoare iertării păcatelor și botezului în apă. Poate surprinde această precizare a lui Petru, dar ea nu este întâmplătoare, fiindcă regretul unui trecut păcătos înmoaie inima și sentimentele în așa măsură, încât duce la separarea între starea cea rea din trecut și cea bună, dorită și **"lucrată de Duhul"** Domnului (1Petru 1:2). Pocăința rămâne calea care îl ajută pe om să ajungă la mântuire, la atingerea țelului după care tânjește sufletul lui, așa cum scrie apostolul Pavel: **"când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire"** (2Corinteni 7:9) Cei odată pocăiți, se silesc să fie mărturie vie că au avut parte de milă din partea lui Dumnezeu, **"milă"** pe care o arată acum și altora (Matei 9:13), De asemenea ei arată că au ajuns la **"cunoștința adevărului"** (2Timotei 2:25), și de aceea sunt atenți și treji la cuvântul pe care l-a transmis Domnul Isus, oricărui credincios care face parte din Biserica Lui: **"Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!"** (Apocalipsa 3:19) Dar ceea ce ar trebui oamenii să mai înțeleagă despre pocăință este că ea produce bucurie celor ce trec prin ea, dar și în cerul lui Dumnezeu, așa cum scrie: **"Vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește."** (Luca 15:10) Mesajul pocăinței nu a lipsit niciodată din predicile apostolilor și primilor ucenici.

În evanghelia după Luca, avem redată scena în care, după înviere, Domnul Isus Hristos S-a arătat la doi ucenici. În conversația cu ei, El le-a zis: **"Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri."** (Luca 24:45-48; s.a.) În cealaltă carte a Bibliei scrisă de doctorul Luca (Fap.Ap.), găsim scris că ucenicii Domnului au predicat acest mesaj oamenilor, întocmai. Acest mesaj al pocăinței personale încredințat de Domnul Isus Hristos ucenicilor Săi, l-a predicat și apostolul Pavel, el însuși un om care a experimentat întoarcerea cu pocăință la Dumnezeu:

"Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți." (Fap.Ap.17:30-31; s.a.) Pavel apostolul a dus mesajul pocăinței în orice loc de pe pământ pe unde a propovăduit Evanghelia. Istoria creștinilor confirmă că toți ucenicii Domnului au făcut acest lucru minunat, pentru că au fost urmași ascultători ai Domnului.

Este neplăcut să vezi cum în vremea noastră, atât în rândul maselor de oameni, cât și în cel al unora ce sunt slujitori religioși, nevoia de pocăință este ignorată, respinsă sau chiar disprețuită. Unii oameni batjocoritori chiar iau în derâdere pe adevărații credincioși, numindu-i "pocăiți". În relația cu Dumnezeu însă, numele de "pocăit" este apreciat, onorat și răsplătit, pentru că el este unicul cuvânt destinat să certifice starea de recunoaștere a trecutului păcătos, și de recunoaștere a schimbării interioare. Pocăința cu păcatul nu se împacă, ci sunt exclusiviste și determinante!

"Ferice de voi, când oamenii vă vor urî... și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului!" spunea Mântuitorul (Luca 6:22) Bucurați-vă cei ce sunteți socotiți așa, dar îngrijați-vă cei ce încă nu v-ați pocăit! Dar mai aveți o șansă acum. Vă rog, nu o pierdeți.

3 - **"Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?"** **"Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit"**. Nu e nici o greșală! Nu este o negare sau o anulare a celor scrise la punctul precedent, ci este cea de a doua cerință a lui Dumnezeu pentru acordarea mântuirii. La fel ca și pocăința, credința în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, are valoarea ei care nu poate fi înlocuită cu nimic. Trăsăturile credinței ce-i dau valoare inestimabilă de prețuire și de neînlocuit, sunt arătate în Biblie, și izvorăsc din însăși esența ei care este **"o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd."** (Evrei 11:1) Credința autentică este unică și are ca țel suprem obținerea vieții veșnice, după ce omul păcătos a fost iertat și a fost eliberat de vinovăția sa. Despre această credință a vorbit însuși Cel care a fost destinat să fie Mântuitorul lumii, prin sacrificarea propriei vieți, ca preț de răscumpărare pentru plata păcatelor oamenilor din întreaga lume, așa cum El însuși a spus: **"Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică.... căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea."** (Ioan 6:17; 12:47) Toate aceste cuvinte ale Mântuitorului nu se concretizează în lucruri care se văd cu ochii firești, ci trebuie luate pe cuvântul Bibliei. Deci credința este o noțiune care se referă la ceva ce nu este la îndemâna simțurilor fizice, ci exprimă simțăminte interioare și rațiuni de inspirație divină. Față de cuvintele Domnului Isus Hristos, noi, oamenii, trebuie să credem că El a fost trimis de Dumnezeu Tatăl, prin întrupare în fecioara Maria, ca să fie asemenea nouă și să trăiască printre noi, dar fără să păcătuiască, și la vremea potrivită să se lase să fie omorât de semeni, și astfel să devină acea jertfă de răscumpărare stabilită de Dumnezeu Tatăl. De aceea proorocii inspirați ai Vechiului Testament au putut scrie despre Mesia, despre Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, așa cum spune apostolul Petru: **"Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate."** (1Petru 1:11) Peste arcul timpului, după ce s-au întâmplat cele scrise de acei profeți, unul din martorii oculari a acelor evenimente, a scris în Evrei 12:2: **"Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă, deci, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre."** Credința este un dar oferit pentru toți oamenii, este dată fără plată, fără efort fizic; primită și folosită aduce roadele dorite, dar mai ales aduce mântuirea și viața veșnică. Credința și pocăința sunt strâns unite. Numai cei care cred cu adevărat în Isus Hristos și jertfa Lui pentru păcatele omenirii pot să-și recunoască starea lor păcătoasă și sincer să se pocăiască.

Cei care au crezut în Domnul Isus Hristos ca fiind Mântuitorul care a murit pentru păcatele lor personale, și s-au pocăit de păcatele lor, au motiv să fie fericiți. Cei care însă nu au această credință și ezită să-și pună la dispoziție voința la cerința lui Dumnezeu, nu se pot pocăi și deci n-au cum să fie fericiți. M-aș bucura nespun de mult dacă aceștia din urmă și-ar pune aceeași întrebare pe care și-au pus-o și ceilalți înainte și au primit răspunsul care acum îi face fericiți: **"Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?"** Cu siguranță că cei ce au această credință și trăiesc prin această credință în împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu, le vor răspunde: **"Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia: Credeți în Domnul Isus, și veți fi mântuiți."**

Vei fi tu unul dintre ei?

Pavel Selegan Zărândamul
Spring, Texas

Scris În Cartea Vieții

Astăzi este ziua-n care Domnul te cheamă la Sine,
Să lași calea de păcate cu faptele de rușine,
Și să te predai degrabă în brațele Domnului,
Credincios în Jertfa-I sfântă să rămâi pe Calea Lui.

Credința e ce ne face să fim plăcuți Domnului
Și ne ține pân-la moarte neclintiți pe Calea Lui;
Credința ce a fost dată sfinților pe totdeauna
Duce la neprihănire, prin ea dobândim Cununa.

Domnul are pregătite fapte bune și curate,
Să le-implinești prin credință, pentru tine-s destinate;
Și vor fi toate notate în Cartea Vieții sfinte
Fără vreo omisiune: fapte, gânduri și cuvinte...

Căci vine Ziua cea mare, Ziua cea de judecată
Când din Carte-or fi citite orice gând și orice faptă!
Judecați vom fi atunci fără nici-o părtinire,
După faptele făcute, cu o dreaptă răsplătire.

Dacă-am făcut fapte bune, prin credință și iubire,
Domnul ne va da cu cinste a Lui sfântă Moștenire,
Ce nu are-asemănare și nu poate fi descrisă,
Cu fericire eternă, înălțătoare, necuprinsă!

Dar cei ce n-au vrut să creadă, de Domnul n-au vrut să știe,
Ce pedeapsă-ngrozitoare vor suferi pe vecie!
Despărțiți de Domnul vieții, în focul ce nu se stinge
Cu lacrimi de-amărăciune soarta veșnică-și vor plânge.

Astăzi este ziua-n care Domnul te cheamă la Sine,
Lasă calea de păcate cu faptele de rușine,
Și să te predai degrabă în brațele Domnului,
Să fii scris în Cartea Vieții, mântuit prin Harul Lui!

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Organizația Misionară Creștinul
C.P. #113, O.P. 8, cod 310580
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>